

TRAPSAVEC

SBÍRNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

»REWARD 2020«

WANTED

Případ K

Ilona čekala jako každý dvacátý pátý den v měsíci na předem domluveném místě. Restauraci dnes vyměnili na její přání za vířivku. Ilona byla spolehlivá a ctižádostivá. A tato kombinace znamenala naprostou důvěryhodnost, což brzy pochopil i Igor. Bylo mu jedno, jestli s Ilonou stráví jen večer u dobrého jídla nebo noc v jeho druhé pronajaté garsonce. Jeho cíl byl jediný: Ilona musela odebrat jednou za měsíc jinému muži místo jedné kontrolní ampule krve pro stanovení dostatečné hladiny Trampalenu, ampule dvě, jednu označit Igorovým jménem a tu odeslat na Úřad kontroly.

Blížily se konečně Velikonoce a Igor chtěl tyto vzácné volné dny strávit pryč. Pryč veškerým lžím, nekončícím povinnostem a všudypřítomné propagandě. Pravděpodobnost, že potká někoho v okruhu deseti kilometrů od lesa, byla nulová. Pravděpodobnost, že potká někoho v zakázané Zelené zóně, byla mínus dvacet. S tím, že není potřeba lesy, dřívější chatové oblasti nebo i rybníky ohrazovat, si byly vrchní představitelé Republiky naprosto jistí. Všichni brali přece zázračné léčivé přípravky, které tyto, podle nich volnomyšlenkářské a od práce odvádějící touhy, naprosto potlačovaly. A obstarat pilulku pro každého občana na každý den stálo už Republiku beztak mnoho výdajů. Ale přeci víte- když výnosy stále převažují náklady, systém si může jen chrochtat.

„Zdravím Tě, Slůně,“ pravil zřetelně, ale trochu nejistě Igor.

Ve sluchátku se ozvalo silně nervózním tónem: „Nazdar Igore. Před sedmi lety jsem Ti řekl, že už nejsem Slůně, ale Karel.“

„Karle, byl jsi Slůně 23 let, před sedmi lety ... promiň, ještě jsem si nezvykl,“ omluvil se na oko Igor.

Ve sluchátku se začalo rozpínat ticho, které po chvíli Igor přerušil: „Je dnes zelený čtvrtek, blíží se Velikonoce a začal jsem přemýšlet o té nové aplikaci 325. molekuly.“

„A?“ otázal se natvrdle Karel.

Nepochopil. Dal mu dvě naprosto jasné indicie – nebyl žádný zelený čtvrtek, ale bílá středa. Zelená je přeci jejich barva! Nebo aspoň byla. A Velikonoce? Ty trávili vždy spolu.

Igor pokračoval: „Máš nějaký nápad?“

„Třistadvacetpětka jde mimo mě, to víš. Až budeš mít hotový případ K, zavolej.“ Tuto větu pronásledoval tón vyvěšeného telefonu.

Igor zatáhnul rolety, ze zvyku se ohlédl a vymáčknu z blistru svoji dnešní

tabletu. Polil ho ledový pot. Nemusel se bát, ale pocit, že jde proti pravidlům, mu denně zvedal tep nad 180. Už to byl druhý rok, co zatahoval rolety a také druhý rok, co po pěti letech přestal užívat Trampalen. Přípravek, který musel užívat každý dřívější tramp. Jako každý obyvatel Republiky musel i Igor podle svých dřívějších tužeb a koníčků užívat povinně nějakou zázračnou pilulku. Jeho spolupracovník rybář zobal denně Stopkaprina. A takový Jehličangin, jenž navodil člověku naprosto identickou harmonii lesa, dostávali jen Ti nejlepší za mimořádné zásluhy.

Detektor snímající vyloupnuté tablety mělo každé platíčko, avšak další přídatná opatření byla instalována pouze zaměstnancům kategorie B, C, D a E. Neposlušnost u zaměstnanců kategorie A, mezi které Igor jako hlavní inovátor vývoje nových a lepších přípravků patřil, byla téměř vyloučena a další ochranná přídatná opatření byla již podle Republiky zbytečná. Po sedmi hubených letech, kdy z výsady jít si do lékárny k táře koupit nějakou tabletu, se stala povinnost. Povinnost, ke které byli občané systémem donuceni a za jejíž nesplnění jste se následujícího rána už nedožil. Tak jako každý musel odvádět daně, musel každý denně polykat nějakou tabletu.

Molekula K byla osmnáctým případem tohoto roku a právě toto písmeno dalo Igorovi naději, že se tato látka stane molekulou konečnou jak pro Úřad vývoje, tak pro něj. Zadávací protokol žádal látku, po které by své tužby ztratili všichni a to už po jediné aplikaci, takový restart svědomí stálo v poznámce. Víte totiž, na kolik vyjde Republiku tableta pro každého na každý den? To, že protokol povoloval smrt jako nežádoucí účinek molekuly K, bylo pro Igora při vývoji poslední kapkou.

Igor byl kovaný tramp. Ještě před sedmi lety trávil každý víkend někde v zeleném na cestách ve svých věčně zablácených pohorách, krize nekriže. Ještě v té době si lidé vážili toho, že mohou pracovat a své volno pak strávit šťastní po své vůli. Třeba v lese. V tichu. U ohně. Mít nějaké záliby bylo zakázané a na druhou stranu ... kdo ochutnal nějakou pilulku, což musel každý, by se chtěl každý víkend otravovat s nějakým balením, chozením po horách nebo několikahodinovým vysedáváním v chladu u vody, když takhle po jedné tabletě mohl makat do úmoru, nemít starosti, vydělat si majlant a zvyšovat ekonomický růst své milované Republiky?

Jarní sólo vandr překonal Igorova veškerá očekávání. Příroda byla lidu a odpadků prázdná a naopak zvířat plná. Ráno ho budila Ptačí sonáta, k obědu si pustil Mravenčí rondo a v noci usínal za tónů Soví svity. Jen těžko se mu vracelo zpět do nevyhnutelné reality, ale při pomýšlení na molekulu K mu naběhl na obličej nepatrný náznak úsměvu. Báł se nějakého předčasného vyzrazení, ale cítil se být poslední nadějí tohoto systému. Stále věřil ve zbytky lidského

instinktu a počítal, že prozření 10 milionů občanů v jeden okamžik bude silnější a rychlejší než reakce Vedení – třinácti lidí, kteří za tímto systémem stojí.

Uplynul měsíc a Igor práci na molekule K zdárně dokončil. Vzorek konečně poslal ke kontrole Karlovi, který stál za propuštěním každé šarže. Jakmile odeslal i veškeré dokumenty potřebné ke schválení nové molekuly, zobrazilo se mu na jeho telefonu Ilonino číslo, poprvé zavolala sama. Jaká milá náhoda. Že prý bude pozítří čekat v restauraci 690. Radost z dokončené práce šla zcela do ústraní, myšlenky nyní patřily jen Iloně, proč zavolala? Chce ukončit jejich spolupráci? Něco jde mimo plán? Je těhotná?

Igor dorazil do podniku v předstihu. Ve dveřích se ale zarazil. V salónku již seděla – krásná jako obvykle, ale ne sama. Loučila se s Karlem, který už nebyl Slůnětem. Karlem, který se oddaně účastnil každotýdenních oslav Republiky. Igor uskočil do strany a počkal, až restauraci jeho dávný přítel opustí. Tato nečekaná událost však neměla na jeho setkání s Ilonou žádný vliv. Chovala se jako obvykle, jen prý objevila tento podnik, kde skvěle vaří, a tak chtěla to dobré jídlo dopřát i jemu.

O den později začala Igorovi zvonit v jeho pracovní tajná linka. Úlek a rozlité meduňkový čaj následoval křik v telefonu: „Drápe, tys to dokázal.“ A Igor pochopil, že Karel nikdy nepřestal být Slůnětem. Revoluce mohla začít.

3. místo – Próza nad 23 let

Elstnerová Marie – Drsná Maňa (České Velenice)